

Ráček klepetáček

Je trapsavecké synonymum pro ne zcela dokonalou báseň, která je však zároveň kouzelná svým provedením a obsahem.

Originální dílko nazvané *Ráček* se objevilo na ohni *Trapsavce* 1985 a od té doby je považované za jeden z pilířů trapsavecké tvorby. Autor (autorka) je neznámý a každá z variant původu této básně - jde o recesi některého renomovaného psavce, dílko je myšleno naprosto vážně - má v trapsavecké obci své zastánce.

Ráček

Ráček zvaný Klepetáček
to je pěkný loudáček,
chvíli jezdí tak, zas tak,
na vláček si hraje snad.
Právě volá, Pozor, pozor, jede vlak!
Nad ním se však stáhl mrak.

Kdo to šlápl na Klepetáčka?
Který i jako vlak - nezajel by ani broučka.
To někdo z nás zpřeházel mu kolejnice,
tak vyhrává nad námi naše civilizace,
to záviděl mu někdo, že umí chodit pozadu
a nepospíchá stále kupředu.

Jen blázen dovede se mstít tomu
co stále jen nepospíchá a otáčí se pozadu.
Chraňme proto malé ráčky
před jejich zlými posměváčky!

nejmenovaný autor, Trapsavec 1986, poezie začátečníků

Oheň "Jen neztrácej hlavu!" snažím se sám sobě, zimou ztichlým hlasem, vlejt trpělivost a vůli do zkřehlých prstů.. "dyť nejsi zas tak?!" domlouvám si. "a teď ještě jednou a pomalu! Oheň je život. Však víš. Čet si to. A teď máš možnost si to vyzkoušet." ale vrásčitý revmatický ruce se třesou. Jistotu v počínání ztratily už dávno. A chlad, procházející tělem, jim nedodává jakéhokoli povzbuzení.

Ale vůle je. Zkousím to znovu a znovu. Zkřehlými prsty vyjmout kostrbatou zápalku, pevně, ale ne křečovitě ji stisknout a pak se ji trpělivě snažit obdarovat plamenem, třením o téměř již zničenou plochu, určenou ke vzniku jiskry, plamínku, ohně, života? "Tááák?" povzbuzuji se. A kolem sílí vítr. Trochu se mi zdálo, že už cítím kouř. Dovedl jsem si ho živě představit, jak se z malinkaté jiskřičky, bůhvíproč, stane najednou malej plamen. A jak dokáže bejt takovej plamen hroznej. Jako tenkrát, na jihu. dostal jsem tam pěknou lekci.

"Pozor na oheň!" řekl francouzsky a usmál se, jako by chtěl říct, že je to stejně jedno, jestli tahle pustina zajde ohněm nebo hladem.

Tak jsem si bez pocitů přečinu připravil na ohni svoji večeři a po pěti dnech jsem se zase jednou v klidu nasytil. Slunce pálilo, ačkoli se již pomalu chystalo schovat se před vlastním žářem do stínu vzdálených skalistých obrů. A mně se zdálo, že není na světě lepšího místa než to, co jsem dneska objevil.

Odsunul jsem se od ohně a narovnal si záda o teplou zem. Zaslechl jsem ještě spokojené bzucení much a klidné podupávání sedmiletého hnědáka, a pak jsem byl vhozen do prostoru ničeho, kde se jen sní a lidé jej nazývají spánkem.

Probudil mě neklid savany. Měla být tma, ale to mihotavé světlo, které mě obklopovalo ze všech stran, bylo tak oslňující a nepřírozené, že i pro rozespaleho tuláka bylo jen dílem okamžiku rozpoznat, oč jde.

"Hoří!" zařval jsem, ačkoli tam nebyl nikdo, dokonce už ani můj hnědák. A zmatečně, leč přeci jen trochu cílevědomě, jsem začal popadávat to, co se mi zdálo nejdůležitější, a pak jsem se bezhlavě rozběhl nějakým, však jak vím dnes, správným směrem, abych se dostal z toho vařícího, ničícího a neustále se zmenšujícího kruhu?

Teď bych však to teplo bral. A zápalka ne a nechytout, aby dala ten životadárnej plamínek, plamen, oheň, teplo. Nebo snad?

"Nó, a hoří?!" skuhrám vítězně a přibližuji třesoucí se rukou plamínek k prvním suchým snítkám, které díky mému velkému soustředěnému úsilí začínají jiskřit, doutnat a konečně vysílat poselství tepla na své soudružky, které ochotně chytají a s neutuchajícím smíchem jasně červených barev předávají své poselství dál a dál.

V těle se mi rozlil klidný pocit štěstí. Začal jsem vnímat dým a teplo, které se suchou pokožkou mých dlaní pokoušelo probjít dál, až k samému srdci člověka, aby mu sdělilo, že ještě není konec, že ještě není ten pravý čas? a kolem už burácel vítr.

Najednou jsem zase ucítil na prsou tu starou bolest. Bolest, která mi nebyla neznámá. Takové to pálení? jde to až na jazyk? a najednou jsem si uvědomil, že už mi není zima, a že nebolí klouby, co poslední léta neustále bolely. A zdálo se mi, že se vznáším nad starým mužem, který si na zápraží svého těžce vybudovaného domu sedí zahalen do vlněných dek a v jedné ze svých vrásčitých rukou drží dýmku. Hlavu měl položenou tak, jako by právě usnul. Vzdaloval jsem se, stále výš a výš, ale stačil jsem ještě zaslechnout poznámku kolemjdoucích výrostků: "Viděl si toho dědka, jak si zapaloval tu fajfku? Makal, až z toho usnul! Hecheche?"

Nechalo mě to kupodivu klidným. Tak klidným, jak jsem snad v životě ještě nikdy předtím nebyl.

Ráček + Ohen

Napsal uživatel Michael Antony - Tony
Pátek, 29 Červenec 2005 04:00

A se zájmem jsem si prohlížel první kumulonimbus, který jsem právě míjel?

Jaroslav Andy Horák

, Basilej, Švýcarsko, Zlatý Trapsavec 1991

Trapsavec č. 30

Spolupracovali: **Nejmenovaný autor** (Ráček), **Jaroslav Horák - Andy** (povídka), **Magdalena Karellová - Waki**
(sazba povídky)